

Arrest

nr. 120 648 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 maart 2014 per faxbericht heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2014 tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 maart 2014 om 11u00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2014 komt verzoeker aan op de luchthaven van Zaventem. Uit de informatie waarover verweerder beschikt blijkt dat verzoeker zich reeds op 24 december 2013 op het Belgisch grondgebied bevond. Verzoeker is in het bezit van een paspoort afgegeven door de Palestijnse autoriteiten en

voorzien van een Schengenvisum, afgeleverd door de Spaanse ambassade te Accra. Het visum is geldig tot 10 februari 2014.

Verzoeker vraagt asiel aan.

Op 18 februari 2014 vraagt de Belgische overheid met toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten (hierna: Dublin III), aan de Spaanse autoriteiten tot overname van verzoeker. Op 20 februari 2014 stemmen de Spaanse autoriteiten in.

Op 27 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}). Tegen deze beslissing dient verzoeker een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 120 151 van 5 maart 2014 de beslissing schorst.

Op 7 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer

Naam: A.

Voornaam: M.

Geboortedatum: 23.10.1988

Geboorteplaats: Gaza

nationaliteit: Onbepaald

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **Spanje** toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 (2) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europese parlement en de Raad van juni 2013.*

De betrokkene, staatsburger van Palestijnse origine, kwam op 07.02.2014 op de luchthaven van Zaventem aan. Uit de informatie in zijn administratief dossier blijkt dat hij reeds op 24.12.2013 het Belgische grondgebied heeft betreden en daarbij in het bezit was van zijn paspoort (nr ...), afgeleverd door de Palestijnse autoriteiten te Ramallah op 01.09.2009 en geldig tot 31.08.2014. Dit paspoort was voorzien van een Schengenvisum, afgeleverd door de Spaanse Ambassade te Accra op 27.06.2013 (nr ...), geldig van 15.08.2013 tot 10.02.2014.

Betrokkene heeft op 07.02.2014 een asielaanvraag ingediend. In het kader van de Verordening (EG) nr. 604/2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 werd een overname gevraagd aan Spanje op 18.02.2014. Deze overnameaanvraag werd op 20.02.2014 met instemming beantwoord door de Spaanse autoriteiten.

Met betrekking tot de overdracht naar Spanje en de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje dient te worden opgemerkt

dat uit een analyse van verschillende rapporten¹ met betrekking tot Spanje, blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje, of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat het verslag van Mutuma Ruteere van 6 juni 2013 betreft dient er te worden vastgesteld dat de Spaanse autoriteiten betreuren, in hun antwoord van 28 mei 2013, dat dit verslag geïsoleerd gevallen weergeeft en geen algemene situaties² en dat er vergissingen en onnauwkeurigheden zijn in het verslag in verband met folteringen of onmenselijke behandelingen³. Het feit dat er drastische kostenbesparingen zouden zijn die het antiracisme beleid ondermijnen impliceert niet automatisch dat betrokkene automatisch en persoonlijk zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten vermeld dat verscheidene maatregelen werden genomen tegen racisme, raciale discriminatie, xenofobie en andere vormen van discriminatie⁴. Volgens de Spaanse regering is het niveau van gezondheidshulp vergelijkbaar met dat van andere EU-lidstaten⁵ en al de rechten en de levensbehoeften van de asielzoekers zijn verder volledig gegarandeerd met zelfrespect⁶ ⁷. De Spaanse autoriteiten verzekeren ook dat de asielprocedures niet worden beïnvloed door budgettaire maatregelen⁸. Er dient ook te worden vastgesteld dat betrokkene voor zijn overdracht in het bezit zal worden gesteld van een doorlaatbewijs, afgeleverd door de Belgische autoriteiten, en dat hij dus zeker niet kan worden beschouwd als een "migrant zonder papier"; bovendien krijgen de asielzoekers in Spanje documenten die vermelden dat ze asielzoekers zijn (RUTEERE, 28.05.2013, § 39 en CHEIKH ALI and ANGEL HURTADO, 2012, bl. 29). Bovendien blijkt uit het verslag van Nils Muiznieks dat de economische crisis en de bezuinigingsmaatregelen niet dezelfde invloed hebben op alle Spaanse regio's. Het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg zijn bevoegdheden van de regio's. De regio's van zuidwest Spanje zijn zwaarder geaffecteerd door de crisis dan de regio's van het noordoosten van Spanje⁹. Verder moet het worden vastgesteld dat het transfer van betrokkenen voorzien is naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door Dhr Ruteere in zijn verslag van 6 juni 2013¹⁰.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tót gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke

Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden

overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van deze rapporten, waarin een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien drie dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-Verordening worden overgebracht naar Spanje, in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens en dient hij zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten.”

¹ - CHEIKH ALI H. en ANGEL HURTADO M., Dublin II Régulation National Report - Spain, European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, 20.06.2012;

- RUTEERE M., Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and intolerance, United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013;

- RUTEERE M., Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and intolerance related intolerance. Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Spécial Rapporteur, United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013;

- COMMISSIONER FOR HUMAN RIGHTS, Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Spain from 3 to 7 June 2013, Strasbourg, 9 October 2013.

² Ruteere, 28.05.2013, § 5.

³ Idem, § 23.

⁴ Idem, § 11.

⁵ Idem, § 8.

⁶ Idem, § 11.

⁷ CHEIKH ALI en ANGEL HURTADO, 2012, bl. 28.

⁸ RUTEERE, 28.05.2013, § 42.

⁹ COMMISSIONER FOR HUMAN RIGHTS, 2013, § 7.

¹⁰ RUTEERE, 06.06.2013, § 53.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Verzoeker verwijst naar een rapport van 6 juni 2013 van de VN en een uittreksel (2 pagina's) van een rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa bijgevoegd bij het verzoekschrift. Verzoeker betoogt dat hij een alleenstaande jonge Palestijn is en dat hij, in het licht van de rapporten, in geval van verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden, gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, ernstig risico op fysieke aanvallen, gebrekkige asielwetgeving, gebrekkige financiële steun, ernstige overbevolking in de opvangcentra, gebrek aan toegang tot justitie en risico op mishandeling door de ordehandhavers. Verzoeker meent dat hij behoort tot een kwetsbare groep (gedublineerde) die in Spanje systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker herhaalt dat hij zal worden beschouwd als een migrant zonder papieren omdat een doorlaatbewijs niet kan worden beschouwd als een document dat recht geeft op verblijf en het visum voor Spanje is verstreken.

Verzoeker stelt dat het rapport van 28 mei 2013, waarnaar verweerder verwijst, een document betreft waarin de unilaterale en niet-objectieve commentaren door de Spaanse overheid worden weergegeven. Dat uit het rapport van de VN van 6 juni 2013 ook blijkt dat de situatie zich over het gehele Spaanse land voordoet en niet beperkt is tot enkele geïsoleerde gevallen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y-/Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Mišlim/Turkije, § 66).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde hierbij tevens dat de loutere omstandigheid dat diplomatieke waarborgen worden geboden tussen verdragsluitende Staten, die Staten niet van deze verantwoordelijkheid kan vrijstellen, (zie: EHRM, K.R.S. against the United Kingdom, ontvankelijkheidsbeslissing, 2 december 2008, n° 32733/08 y EHRM, M.S.S. v. Belgium and Greece, Grote Kamer 21 januari 2011, n° 30696/09, SS 339- 366).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij {zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusaia, § 78; EHRM 28 februari 2008r Saadi v. Italy, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and cons. v. United Kingdom, § 108 in fine}.

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005 Müslim/Tvtrkije, § 67; EHRM 15 november 1996, eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (ziet EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah Vilvarajah and cons. v. United Kingdom/ § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een crevai moeten worden gestaafd door andere bewijs-elementen (ziet EHRM 4 december 2008, Y.v. Russia, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi V. Italy, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov and ASkarov V, Turkey, § 73; EHRM 26 april 2005, Miislam v. Turkey, § 5 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM, 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bevestigende beslissing (af. mutatis mutandis EHRM 4 december 2008, Y. /Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Vaxas en cons./Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388). (RW, 23 mei 2012, nr. 81 545).

Het Hof van Justitie van de Europese unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing

vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).

De Raad merkt bovendien op hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is, zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker toen hij door verweerder werd gehoord op geen enkele wijze kritiek uitte op de wijze waarop hij in Spanje werd behandeld en niet aangaf dat hij omwille van een incorrecte behandeling of ingevolge intimidaties of een xenofob klimaat in Spanje verkoos naar België te komen. Nochtans mocht worden verwacht dat hij dit onmiddellijk zou meedelen op het ogenblik dat haar hiertoe de kans werd gegeven. Uit het gehoorverslag van 12 februari 2014 blijkt dat hij tot twee maal toe in Spanje is geweest, doch er geen asiel heeft aangevraagd. Op de vraag of er een speciale reden is waarom hij geen behandeling van zijn asiel in Spanje wil antwoordt verzoeker dat hij "er geen toekomst" heeft en "Hier kan ik werken en studeren".

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, in overeenstemming met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de kans kreeg om de redenen toe te lichten, die volgens hem een verzet tegen een overdracht naar Spanje zouden rechtvaardigen. De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die zouden kunnen wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388). Dit zowel met betrekking tot de verklaringen van de verzoekende partij, als met betrekking tot de informatie waarvan zij niet onkundig had kunnen zijn.

De bestreden beslissing werd in overeenstemming met dat onderzoek gemotiveerd. Aan verzoeker werd uitdrukkelijk de vraag gesteld of hij een bezwaar heeft tegen de overname van de behandeling van de asielaanvraag door Spanje, het land waarvoor verzoeker een Schengenvisum had aangevraagd, en of er een speciale reden was waarom hij geen behandeling van zijn asiel in Spanje wil. Verzoeker antwoordt slechts dat hij "hier" wil werken en studeren. Het volgen van verzoekers keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt evenwel neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen

welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Wat betreft de verwijzingen naar het VN rapport van 6 juni 2013 en het uittreksel uit het rapport van 9 oktober 2013 van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa, benadrukt de Raad dat een rapport of een aanbeveling een algemene situatie betreft, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat elke asielzoeker in Spanje een onmenselijke behandeling wacht. Het aanhalen van deze rapporten welke weliswaar aantonen dat het in de praktijk niet altijd even vlot verloopt in Spanje, toont niet aan dat het voor verzoeker bij een terugkeer naar Spanje anders zou verlopen dan bij zijn eerste twee verblijven in Spanje.

Verder blijkt uit de lezing van de motieven dat de bestreden beslissing werd genomen in het licht van deze rapporten, doch dat de verzoekende partij geen elementen aanhaalde waaruit zou blijken dat haar asielaanvraag door de Spaanse autoriteiten niet conform de geldende internationale wetgeving zal worden behandeld.

Waar de verzoekende partij verwijst en citeert uit het rapport van de VN van 6 juni 2013 stelt de bestreden beslissing over de houding van de Spaanse autoriteiten:

“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van verschillende rapporten¹ met betrekking tot Spanje, blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje, of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat het verslag van Mutuma Ruteere van 6 juni 2013 betreft dient er te worden vastgesteld dat de Spaanse autoriteiten betreuren, in hun antwoord van 28 mei 2013, dat dit verslag geïsoleerd gevallen weergeeft en geen algemene situaties² en dat er vergissingen en onnauwkeurigheden zijn in het verslag in verband met folteringen of onmenselijke behandelingen³. Het feit dat er drastische kostenbesparingen zouden zijn die het antiracisme beleid ondermijnen impliceert niet automatisch dat betrokkene automatisch en persoonlijk zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten vermeld dat verscheidene maatregelen werden genomen tegen racisme, raciale discriminatie, xenofobie en andere vormen van discriminatie⁴. Volgens de Spaanse regering is het niveau van gezondheidshulp vergelijkbaar met dat van andere EU-lidstaten⁵ en al de rechten en de levensbehoeften van de asielzoekers zijn verder volledig gegarandeerd met zelfrespect⁶ ⁷. De Spaanse autoriteiten verzekeren ook dat de asielprocedures niet worden beïnvloed door budgettaire maatregelen⁸. Er dient ook te worden vastgesteld dat betrokkene vóór zijn overdracht in het bezit zal worden gesteld van een doorlaatbewijs, afgeleverd door de Belgische autoriteiten, en dat hij dus zeker niet kan worden beschouwd als een "migrant zonder papier"; bovendien krijgen de asielzoekers in Spanje documenten die vermelden dat ze asielzoekers zijn (RUTEERE, 28.05.2013, § 39 en CHEIKH ALI and ANGEL HURTADO, 2012, bl. 29). Bovendien blijkt uit het verslag van Nils Muiznieks dat de economische crisis en de bezuinigingsmaatregelen niet dezelfde invloed hebben op alle Spaanse regio's. Het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg zijn bevoegdheden van de regio's. De regio's van zuidwest Spanje zijn zwaarder geïmpacteerd door de crisis dan de regio's van het noordoosten van Spanje⁹. Verder moet het worden vastgesteld dat het transfer van betrokkenen voorzien is naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door Dhr Ruteere in zijn verslag van 6 juni 2013.

(...)

Op basis van deze rapporten, waarin een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de

verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien drie dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-Verordening worden overgebracht naar Spanje, in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen.”

De verwerende partij ging al dus over tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoekende partij wordt overgedragen aan de Spaanse autoriteiten.

Er kan al dus niet besloten worden dat de verwerende partij niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 en naar de principes die terug te vinden zijn in het arrest van 17 februari 2011 gekend onder nummer 565 203 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genomen in algemene vergadering.

Bij de beoordeling van de citaten uit het rapport in het verzoekschrift moet worden benadrukt dat de citaten hoofzakelijk betrekking hebben op ‘migranten’ en ‘mensen zonder papieren’. Verzoeker keert evenwel niet terug als migrant of als illegaal maar als ‘asielzoeker’ aangezien hij een asielaanvraag heeft ingediend die in Spanje zal worden behandeld. Verder citeert verzoeker een aantal passages uit het rapport waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van een gebrekkige asielwetgeving, overbevolking in de centra Ceuta en Melilla, vertragingen bij de asielaanvragen, dat de toegang tot justitie en juridische bijstand wordt ondermijnd en een toename van “*racial profiling*”. Verweerder heeft niet enkel met de rapporten waaruit verzoeker citeert rekening gehouden doch ook met andere rapporten. Verzoeker verwijt verweerder evenwel beroep te doen op een rapport van 28 mei 2013 die gebaseerd is op commentaren van de Spaanse autoriteiten en bijgevolg niet objectief zou zijn. Blijkens de bestreden beslissing is er evenwel ook de nodige aandacht besteed aan de rapporten waarnaar verzoeker verwijst. De opmerkingen van de Spaanse autoriteiten werden overigens ook gepubliceerd oor de VN, teneinde een globaal zicht te krijgen op de bestaande situatie. Bovendien is het in rekening brengen van de opmerkingen van de Spaanse autoriteiten nodig om het systematisch karakter van de bestaande moeilijkheden te kunnen beoordelen. De houding van de Spaanse autoriteiten vormt tevens een beslissende factor voor de verbetering van de bestaande structuren die voorzien in de behoeften van de asielzoekers. De houding van de Spaanse autoriteiten is een bepalende factor wat betreft de vraag naar het structureel karakter van de vastgestelde problemen. Verweerder kan niet worden verweten de rapporten niet objectief op hun waarde te hebben beoordeeld. Het betoog van verzoeker, dat zich beperkt tot opnieuw een verwijzen naar de door hem bijgevoegde rapporten, weerlegt de vaststellingen van verweerder niet en toont niet aan als zouden de opmerkingen van de Spaanse autoriteiten niet waarheidsgetrouw zijn.

Rekening houdende met de verschillende rapporten en uit de volledige lezing van het rapport van de VN van 6 juni 2013 blijkt niet dat er sprake is van het systematisch falen van de procedure en opvang van asielzoekers in Spanje. Door te duiden op de geïsoleerde gevallen van geweld gericht tegen migranten, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er sprake is van systematische mishandeling en foltering van migranten. In het rapport van de VN wordt overigens geduid dat er in Spanje grondwettelijke waarborgen, anti-discriminatiewetgeving en strafbaarstelling van door haat en racisme gedreven misdrijven bestaan. Er bestaat een institutioneel kader en een beleidsplan gericht op de bestrijding van racisme. Uit de lezing van het rapport blijkt niet dat er sprake is van een systematisch falen in het nemen van maatregelen tegen racisme, raciale discriminatie, xenofobie en aanverwante intolerantie.

Bovendien wordt herhaald dat verzoeker geen onderscheid maakt tussen de problemen gerelateerd aan migranten en mensen zonder papieren en elementen die relevant zijn in het kader van een overdracht op basis van de Dublin-III-Verordening. Verzoeker zal met een *laisser-passer* worden toegelaten tot binnenkomst in Spanje en kan zijn asielprocedure verder zetten in Spanje. Zijn verblijfsstatus zal afhankelijk zijn van de asielprocedure zoals voorzien in de Europese regelgeving. Verweerder stelt in de bestreden beslissing aldus correct dat hij in Spanje niet zal worden beschouwd als een 'migrant zonder papieren'.

Verzoeker betoogt dat de "situatie" zich over het gehele Spaanse land uitstrekt. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa stelt in het rapport 9 oktober 2013 evenwel ook vast dat de economische crisis niet dezelfde invloed heeft op alle Spaanse regio's en dat het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg regionale bevoegdheden zijn. Verzoeker die meent dat hij na Madrid mogelijks elders wordt opgevangen maakt geen risico op een schending van zijn grondrechten aannemelijk. Uit de rapporten blijkt immers niet dat het opvangen van verzoeker in een bepaalde regio *ipso facto* leidt tot een mensonterende behandeling.

Ook op verzoeker rust een gedeelte van de bewijslast en van hem mag verwacht worden dat hij zijn vrees voor een slechte behandeling in Spanje onmiddellijk kenbaar maakt tijdens het gehoor. De redenering van verzoeker die eenzijdig de bewijslast legt op de verwerende partij of op de Raad, kan niet gevolgd worden. Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* sprake kan zijn van een ernstige vrees van het tekortschieten van het systeem van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Spanje. De Raad stelt vast dat verzoeker toen hij gehoord werd door de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkele wijze heeft aangegeven dat hij Spanje verlaten heeft omdat hij er behandeld werd op een wijze die strijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verklaarde slechts dat hij "hier" kan werken en studeren. Voorts toont hij evenmin aan dat hij tijdens zijn vorige verblijven in Spanje een asielaanvraag heeft ingediend of deze intentie had, zodat de bestreden beslissing op goede gronden motiveert dat verzoeker geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Voor het overige beperkt verzoeker zich wederom tot het verwijzen naar algemene documentatie en rapporten.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat verzoeker het risico loopt terug gezonden worden naar haar land van herkomst door de Spaanse autoriteiten, gelet op hetgeen voorafgaat.

Prima facie maakt de verzoekende partij geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de artikelen 4 en 41 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk.

De verzoekende partij maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het verbod van willekeur zouden zijn geschonden.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. MOONEN